

Louise

– Det är klart att vi ska ha fest, säger Vera. Vi kan bjuda in Kim och Alexander i 7B och de känner säkert några fler i högstadiet som vill komma. Kanske några i åttan, till och med. Det här är ju världens chans!

Louise ser på sin bästis medan oron sprider sig i kroppen.

Alldeles nyss bubblade det av glädje och förväntan därinne. När mamma bromsade in utanför skolan hade Louise så bråttom att hon hoppade ur innan bilen hunnit stanna ordentligt. Äntligen hade föräldrarna sagt ja. Hon skulle få ta hem några kompisar på halloweenkalas i helgen, trots att både mamma och pappa skulle åka bort. Louise hade redan spanat in en jättecool häxklänning nere i gallerian, men varit orolig att hon inte skulle få användning för den, när mamma plötsligt meddelade att

hon och pappa hade bestämt sig för att hon var stor nog.

Självklart fattade Louise att Vera också skulle bli glad, men hon hade inte räknat med att de skulle bjuda in några andra än det närmaste gänget i klassen. Noah, Shamun, Elis, Amit, Elliot, Alice, Maja och kanske ett par till. Men inga högstadieelever!

– Alltså, jag tror inte mina föräldrar skulle gilla att det kommer folk jag inte ens känner, säger hon.

– Men hallå, du känner väl Kim och Alexander! säger Vera.

– *Du* känner Kim och Alexander, säger Louise. Jag har typ bara stått bredvid när du snackar med dem. Och varför skulle de och deras kompisar vilja komma till en fest hemma hos någon i sexan?

– Men duh, säger Vera. Ni har värsta villan! Och dina föräldrars barskåp är alltid proppfullt!

Louise känner hur det hugger till i bröstet och fingrarna blir kalla och stickiga.

– Vi kan inte ta något ur barskåpet! säger hon. Mamma och pappa skulle märka det direkt!

Vera suckar och himlar med ögonen.

– De har ju massor! Vi håller bara upp lite ur flaskor som redan är öppnade, särskilt ur dem som står längst bak. De kommer inte att märka ett skit! Och förresten är det säkert någon i högstadiet som kan ta med sig något mer att dricka, så att det blir en riktig fest.

Louise förstår att hon tänkt helt fel. Hon hade föreställt sig en spökfest med halloweendekorationer, godis och chips. Hon skulle köpa den där häxklänningen och hon hade gott om fejkblod, teatersmink och flera olika självhäftande sår och bölder kvar från i fjol.

– Förra gången vi hade halloweenfest hade vi ju jättekul, säger hon försiktigt. Utan högstadieelever och ... sprit och sådant.

Vera slår ut med armarna.

– Då gick vi ju i femman! säger hon. Vi var småungar!

– Det är *ett* år sen, säger Louise.

– Men sluta vara en sådan mes! stönar Vera. Den gången var ju dina föräldrar hemma, dessutom! Det här är ju en helt annan sak! Och vi har ända till söndag kväll på oss att städa och fixa i ordning allt, så de kommer inte att märka någonting. Skärp dig! Jag går och frågar Kim och Alexander på lunchen.

Louise hinner inte säga mer innan klassens mentor Johanna kommer med nyckelknippan i högsta hugg.

– Har alla sina skrivböcker med sig? frågar hon medan hon låser upp. Ta fram allt ni behöver för att göra färdigt era arbeten nu. De som inte blir klara idag får göra färdigt hemma.

Louise är inte ens halvfärdig. Hon fäller upp datorn

och viker fram rätt sida i skrivboken, men kan inte koncentrera sig. Tankarna snurrar hela tiden kring Vera och hennes festplaner. Det är inte bara det att mamma och pappa skulle bli arga och besvikna. Louise vill verkligen inte ha en fest med en massa sjuor och åttor som snor sprit ur barskåpet. Tänk om folk blir fulla och saker går sönder?

Ibland när mamma och pappa har vänner på besök, är det någon som dricker för mycket och börjar bråka. En gång var det två gubbar från pappas jobb som började slåss. Pappa skickade hem dem direkt och ingen blev skadad, men Louise låste dörren till sitt rum och satt kvar därinne ända tills alla gäster hade gått sin väg. Hon vågade inte ens gå till toan.

Tänk om några skulle börja bråka på Veras fest? Då finns det ingen pappa som kan få iväg dem.

Ju mer Louise tänker på det, desto mer vill hon inte. Till och med mamma och pappa kan bli lite konstiga när de har druckit. Hon brukar aldrig säga nej till Vera, men nu måste hon. Hon *måste*. Även om hon nästan är lika rädd för att säga nej som för att ha en sådan fest som Vera vill.

Vera blir verkligen arg. Till och med argare än Louise hade föreställt sig.

– Men skit i det då, din jävla svikare! säger hon. Du kan fixa ditt barnkalas själv! Bjud in stink-Sofi och några andra töntar. Jag ska ordna en riktig fest i alla fall! Det finns säkert någonstans där vi kan vara, utan dig och din vräkiga villa!

Sen går hon iväg med Alice och Maja och det syns på hennes rygg att det inte är meningen att Louise ska följa med. Alice och Maja skiner såklart som nytända stjärnor. De har alltid velat ha Louises plats vid Veras sida.

Louise ställer sig vid väggen under det utskjutande taket som sträcker sig längs med mellanstadiebyggnaden. Det regnar lite och höstlöven blänker våta på skolgårdens asfalt. Borde hon gå någon annanstans? Vart ska hon rikta blicken när Vera är med Alice och Maja borta vid den andra ingången? Hur hon än står syns de hela tiden i ögonvrån. Om hon åtminstone fick ha sin mobil! Veras skratt tränger igenom sorlet. Kanske berättar hon just nu för Alice och Maja om vilken tönt Louise är.

– Är du ledsen? Har det hänt något?

Louise rycker till. Det är Agnes. Var kom hon ifrån? Louise stryker hastigt med handen över sitt ansikte. Tårar! Hon märkte inte ens att de hade börjat rinna. Shit, vad pinsamt!

– Alltså, va, nej, mumlar hon.

– Fast du ser ledsen ut, säger Agnes.

Hon låter inte retsam eller hånfull. Bara snäll och undrande.

Louise har inte pratat så mycket med Agnes. Hon kom till klassen för några månader sen när de började sexan och hon är kompis med stink-Sofi. Fast Agnes är inte alls som hon. Stink-Sofi är rädd för allting, kryper ihop så fort någon tittar på henne och gör aldrig något tillbaka, hur mycket alla än mobbar henne. Agnes verkar strunta i att man inte kan vara med stink-Sofi. Hon är med henne om dagarna och betar sig som om det vore helt normalt. Louise är inte säker på om det är knäppt eller jättecoolt.

– Vera och jag blev osams om en grej, bara, säger hon.

För det kan ju inte vara farligt tala om det för Agnes. Vem skulle hon skvallra för? Stink-Sofi?

– Om vadå? frågar Agnes.

Då berättar Louise plötsligt allting. Det bara rinner ut och Agnes lyssnar och nickar som om hon fattar. Först känns det bra, men sen kommer rädslan.

– Alltså, Vera får ju göra som hon vill, säger Louise snabbt. Men mina föräldrar skulle verkligen hata om vi hade en sådan fest hemma hos mig och de skulle säkert märka om det fattas något i barskåpet också. Jag menar, det är typ tusen saker som kan gå fel!

– Men skit i Vera, säger Agnes. Du kan väl ha fest ändå? En motfest!

Louise ser förvånat på Agnes. Tydligen har hon fortfarande inte riktigt fattat hur saker funkar i den här klassen.

– *Ingen* skulle komma på min fest, förklarar Louise. Och Vera skulle bli rasande.

– *Jag* skulle komma på din fest, säger Agnes. Och Sofi. Och säkert Wille och Emil. Ingen av dem gillar alkohol och sådan skit. Oliver skulle förresten också komma. Han hatar sprit. Och Nour, Fatima och Maryam!

Louise vet inte hur hon ska förklara, för hon menade ju inte ingen på det sättet. Hon menade *ingen som räknas*. Fast det går ju inte att säga till Agnes.

– Vera skulle bli skitsur, säger hon istället.

– Hon är ju skitsur redan, säger Agnes.

– Jag kan inte fixa fest ensam, säger Louise.

– Jag hjälper dig, säger Agnes. Hur många får du bjuda?

– Det vet jag inte. Tio, kanske. Eller tolv. Jag har inte frågat.

Agnes ler med hela ansiktet.

– Tolv? Åh, det blir superkul!

Plötsligt är planeringen i full gång. Sofi och Maryam vill hjälpa till och Maryam säger till Oliver, som genast börjar rita en vampyrbild de kan ha på inbjudningskortet. Oliver är superbra på att rita skräckbilder. *Vampyrer dricker blod, inte alkohol*, skriver han med svarta, spretiga bokstäver under bilden.

När Agnes förklarar för Johanna att de planerar en drogfri halloweenfest, får de skriva ut inbjudningarna på laserskrivaren i personalrummet.

– Egentligen borde vi bjuda in alla i klassen, säger

Louise när de har skrivit ut den första. Bara för att göra tvärtemot Vera, som bara bjuder in sådana hon tycker är tillräckligt coola.

– Får du bjuda hem så många då? frågar Agnes.

– Kanske, säger Louise. Om jag förklarar för mamma och pappa. Vi skriver ut så det räcker till alla, för säkerhets skull.

Medan de planerar och gör inbjudningar känns allt okej. Men när Louise går hem på eftermiddagen kommer mörkret krypande, både utanför och inuti henne. Hon och Vera har varit bästisar sedan lågstadiet. Kanske ska hon bara strunta i alltihop och ligga hemma i soffan och kolla på film i helgen? Då kanske Vera ändå förlåter henne så småningom?

Louise sitter tyst vid matbordet medan mamma och pappa planerar för sin weekend hos några vänner. De verkar glada och förväntansfulla. Precis som Louise var när hon hoppade ur bilen i morse. Då när hon fortfarande hade en bästis. Plötsligt avbryter mamma samtalet och fäster blicken på Louise. Hennes ögon smalnar forskande.

– Hur går det med dina planer då? frågar hon. Har du pratat med dina kompisar?

Innan Louise hinner svara blipper det till i mobilen. Det är Agnes som skickar en bild på sin säng där det ligger en massa vita tygremsor huller om buller.

Kan jag vara mumie?

Louise bestämmer sig. Det finns andra att vara med än Vera.

– Jag undrar om jag får bjuda lite flera? säger hon. Som en klassfest, typ. Fast det blir nog inte så många ändå, för de flesta kommer säkert att gå på en annan fest. Vera ordnar en egen.

Mamma får en bekymrad rynka mellan ögonbrynen.

– Men lilla gumman, säger hon. Har ni bråkat?

– Lite, säger Louise.

Pappa stoppar in den sista tuggan mat och lägger ner sin gaffel.

– Ska ni inte försöka bli sams istället och ha en fest tillsammans? frågar han.

Louise tvekar. Hon kan ju inte tala om att Vera ville sno sprit ur deras barskåp.

– Alltså, jag och några andra ville att det skulle stå på inbjudningarna att festen är drogfri, säger hon istället.

Pappa ser häpen ut och mamma skrattar till.

– Jamen, det är väl klart att den ska vara drogfri! utbrister hon. Ni är tolv år!

– Vera fyller tretton i januari, säger Louise.

– Och vad skulle det göra för skillnad? frågar pappa.

Han har fått ett oroligt drag kring munnen nu och Louise suckar irriterat.

– Men vad ni håller på! Jag frågade just om jag får ha en *drogfri* klassfest! Det är väl *bra*, eller?

Mamma och pappa ser på varandra. De hade tydligen

inte ens kommit på tanken att det kunde ha blivit en helt annan sorts fest här medan de var bortresta. Tänk om de ångrar sig nu?

Fast sen harklar sig mamma. Hon sträcker sig fram och smeker Louise på kinden.

– Självklart ska du få ha din klassfest, säger hon. Vi litar på dig. Och jag har redan bett Madelene kika in här ett par gånger under kvällen. Det finns mycket som kan gå på tok när man är många.

– Madelene är schysst, säger Louise. Det blir bra.

Sen tar hon upp mobilen och skickar en ett meddelande till Agnes.

Du blir en superfin mumie!

Dagen efter låter Johanna dem stanna i klassrummet på förmiddagsrasten, så att de kan lägga ut inbjudningar på allas bänkar. Louises hand darrar lite när hon lägger kuvertet på Veras plats. Alla ska få inbjudan, även de som inte vill ha. Ingen är ju tvungen att komma.

När klassen strömmar in efter rasten vågar Louise knappt titta upp. Munnen blir alldeles torr och hjärtat slår så hårt att det borde synas genom tröjan. Hon har varit klassens näst coolaste så länge att hon nästan glömt

att det inte är självklart. Hur ska det bli nu? Ska hon vara en av töntarna? En som hänger med stink-Sofi och Agnes på rasterna?

Bara för att hon inte vill att folk ska dricka sprit på hennes fest.

Gör hon fel? Mamma och pappa kanske inte skulle ha märkt något alls och de dricker ju själva ett glas vin eller tar en whisky nästan varje helg. Vera är snart tretton. Klart hon har bättre koll på hur allt ska vara.

Louise försöker få in luft i lungorna som plötsligt känns alldeles för trånga. Hon tänker på de där två från pappas jobb och hur pappa röt åt dem att ge sig iväg och hon minns skräcken mitt inne i kroppen lika tydligt som om det var alldeles nyss.

Nej. Hon vill verkligen inte. Då är hon hellre en tönt. Louise sträcker på sig och ser sig omkring. Alla har öppnat sina kuvert och mumlet i klassrummet ökar till ett sorl.

– Du, Louise! ropar Noah över sorlet. Varför står det *drogfritt*? Jag vill ju ta med mina svampar!

Flera skrattar.

– Det är föräldrarna som har bestämt, fattar du väl! säger Liam.

– Nej, säger Louise. Det är det inte. Jag vill bara ha en rolig halloweenfest med coola kostymer och snygga ansiktsmålningar och inget bråk. Vi kan spela musik hur högt vi vill för grannarna är jätteschyssta. Och så blir det godis och chips, förstås.

– Och hallonsaft! säger Vera spydigt.

Hon vänder sig mot Louise och knölar demonstrativt ihop inbjudningskortet. Olivers fina vampyr försvinner mellan hennes fingrar.

– Det kommer inte att komma någon alls till ditt löjliga barnkalas! säger hon. Jag har pratat med Kim och Alexander och vi ska ordna världens fest! Alexander bor också i villa och hans föräldrar är inte heller hemma i helgen, så vi kan vara där! Surt för dig, va?

På lunchen kommer Elis fram till Louise.

– Jag tycker du är modig, säger hon. Så jag kommer nog. Och jag tror att Noah är lite tänd på Agnes, så om jag säger att jag ska till din fest, hänger han kanske på. Och om Noah går så följer ju Shamun, Amit och Elliot också med.

Louise söker i Elis ansikte efter tecken på att hon skojar, men hon verkar mena allvar och Louise ler lite.

– Tack, mumlar hon. Jag tror att de hellre hänger med Vera, men ... tack.

Efter jobbet skjutsar Louises pappa Louise, Agnes och Sofi till affären där de köper olika sorters läsk och snacks och Sofi och Louise fyller två stora påsar med godis. Sofi är helt annorlunda utanför skolan. Hon kommer med förslag, pratar lika mycket som vem som helst och hittar på knasiga saker som får de andra att skratta så de tappar andan. Louise försöker komma ihåg varför hon kallas för stink-Sofi, men det går inte. Hon stinker ju inte ens.

När de kommer hem sätter de upp nästan alla dekorationer för att det inte ska bli så bråttom när skolan slutar imorgon. Agnes lägger spindelnät över taklampan och ordnar en hög med benknotor och döskallar av plast på soffbordet. Sedan droppar hon lite teaterblod över. Mamma ryser när hon kommer förbi och tittar.

- Hu, säger hon. Halloween är en märklig högtid!
- Den bästa! säger Sofi och knyter fast spindlar i dörröppningen.

På fredagskvällen står Louise länge framför spegeln och målar sitt häxansikte. Vad gör Vera nu, tro? Fixar hon sig tillsammans med Alice och Maja? Är de redan hemma hos Alexander? Det bränner lite bakom ögonlocken och Louise spanner ansiktet och blinkar för att det inte ska komma tårar.

Tack och lov ringer Agnes på dörren bara någon minut senare. Hon är inrullad i tygremorna och det sitter säkerhetsnålar här och där.

– Har du färger som passar en mumie? frågar hon.

– Vitt och grönt, kanske? säger Louise. Och lite svart så du ser lite gråaktig och död ut.

De hinner inte stänga dörren om sig innan en bil stannar på vägen och Sofi hoppar ur. Hon har lånat sin kusins varulvsdräkt och direkt efter anländer Oliver som greve Dracula och Maryam som zombie. Hon har målat sig jättesnyggt och hon har ett varigt sår på halsen som ser superäckligt ut.

Louise kastar en blick in mot stan. Har alla andra gått till Veras fest? Agnes puttast henne lätt i sidan.

– Det kommer fler, det är jag säker på, säger hon. Kom nu så går vi in och fixar det sista!

Agnes har rätt. Tio minuter senare kommer grupp efter grupp med läskiga figurer och plötsligt är de tretton stycken. Det är nästan halva klassen. Då ringer det på dörren igen och Elis, Amit och Elliot står utanför. Elliot har en skelett-dräkt och Amit är Nazgûl. Han ser så äkta ut att Louise får rysprickar på armarna. Elis är klädd som vanligt, men ansiktet är mörkgrönt och håret spretar åt alla håll i vaxade piggar.

– Noah och Shamun ville kolla in Veras fest, säger hon. Men de kommer nog hit senare.

– Fast de får inte komma in om de har druckit sprit,

säger Louise. Vi skulle haft en sådan där blåsgrej de har när de har fest på Gården.

– Äh, vi får väl lukta på dem, säger Elis och flinar.

– Jag vet en lek vi kan göra, säger Oliver. Den är jätteläskig om man är mörkrädd, men det är ju Halloween så lite läskigt får det vara, va?

Fatima har också ett förslag och plötsligt haglar idéerna så att Louise måste göra en lista.

Vid niotiden tittar Madelene in en liten sväng och strax efteråt dyker Noah och Shamun upp. De är inte utklädda, men verkar i alla fall nyktra. Fast Agnes tycker att de måste ha ansiktsmålningar. Hon erbjuder sig att måla Noah. Oliver får måla Shamun för Shamun vill se ut som vampyren på inbjudningskorten.

Louise kikar nyfiket på Noah medan Agnes sitter tätt intill honom och drar linjer med en fin pensel. Elis sa ju att Noah gillar Agnes. Det hade Louise aldrig kunnat lista ut. Men i så fall är han väl rätt nöjd just nu.

Alla verkar ha kul och kvällen susar iväg jättefort.

Louise sitter i pappas tevefätölj och tittar på Agnes, Fatima och några till som dansar, när mobilskärmen tänds bland de nu ganska utspridda benknotorna på soffbordet.

Först tänker hon strunta i den, men sen sträcker hon sig ändå fram och kollar. Det är ett meddelande från Alice.

Kan du komma hit? Vera mår inte bra.

Louise tittar på klockan. Tjugo över tio. Hon vill inte gå ensam genom stan så här sent!

Kan ni inte ringa hennes föräldrar?

Hon vill inte det. Hon vill att du ska komma. Videgatan 7

Louise reser sig ur fåtöljen. Hon visar meddelandet för Elis som säger till Noah. Shamun, Amit och Elliot erbjuder sig också att gå med och till slut är de sju personer som ger sig av till festen som Vera varit med och ordnat. När de svänger in på Videgatan hör de musikdunk.

De har bara hunnit några steg in på vägen innan en polisbil plötsligt kör förbi dem med blinkande blåljus. Den stannar en liten bit längre fram.

– Men shit, det är *där*! säger Noah.

– Är du säker? frågar Louise oroligt.

– Såklart, säger Shamun, vi var ju med en stund i början.

Och det märktes redan då att det skulle bli röj.

Louise tvekar. Ska de verkligen gå dit? Om Vera är dålig så får hon väl hjälp nu?

Då hörs plötsligt en röst från några buskar vid gat hörnet.

– Hallå! Vi är här!

Maja kliver fram. Sminket har runnit på kinderna och hon har torra löv i håret.

– Vera har kräkts jättemycket, säger hon. Men hon mår lite bättre nu, tror jag. Hon tog en tablett hon fick av en kille i nian och sen blev hon helt konstig.

Louise och Noah går in bakom buskarna där Vera ligger på alla fyra bredvid Alice som håller upp hennes hår. Vera har en ärmlös klänning och huden på armarna är alldeles knottrig. Det luktar fränt av spyor.

– Det är ju skitkallt, säger Noah. Var är hennes jacka?

– Därinne, säger Alice och nickar mot villan där musiken stängs av och ersätts av upprörda röster. Blåljusen reflekteras i fönsterrutorna som om hela villan var en blinkande lampa.

– Aldrig att vi går tillbaka dit och hämtar den! säger Maja.

– Vi borde ringa någon vuxen, säger Elis. Vera kanske behöver åka till sjukhuset!

– Nej! säger Vera med oväntat skarp röst.

Hon tittar på Louise i skenet från gatlyktan. Sminket är kletigt och ögonen rödkantade.

– Får jag sova hos dig? frågar hon.

– Kan du gå? frågar Louise.

– Jadå, säger Vera och försöker resa sig.

Hon ramlar ner på alla fyra igen innan hon hunnit halvvägs. Maja och Noah tar henne i armarna och får upp henne på fötter. Knäna är leriga. Handflatorna också,

även om Vera försöker torka av dem på klänningen. Hon huttrar. Louise lindar av sig sin stora halsduk och virar den kring Veras axlar, sen rör de sig långsamt tillbaka hem till Louise.

Men när Maja och Alice tänker följa med in i huset skakar Louise på huvudet.

– Stick hem med er! säger hon. Vi har en drogfri fest här!

Alice nickar mot Vera som vingligt lutar sig mot dörren. Hennes ögonlock verkar tunga. Varje gång hon blinkar ser det ut som om hon ska somna.

– Hon då? säger Alice. Hon har druckit mest av alla! Och tagit ett skumt piller!

– Hon får inte heller vara med, säger Louise. Hon ska bara lägga sig i mitt rum och sova.

Noah, Elis och Shamun hjälps åt att få upp Vera för trappan, medan Louise snabbt drar fram gästsängen och slänger dit en kudde och ett par filtar. För säkerhets skull ställer hon skurhinken bredvid.

– Ifall du tänker kräkas mer, säger hon.

Vera tar tag i hennes arm.

– Gå inte, gnäller hon. Jag mår piss!

Men Louise lossar hennes grepp och reser sig.

– Du har redan sabbat min fest tillräckligt, säger hon. Men jag kommer upp och kollar en gång i halvtimmen så att du lever.

Sen går hon ner tillsammans med de andra. Elis dunkar

henne lite lätt i ryggen innan de kommer in i vardagsrummet igen.

– Bra jobbat, säger hon. Den där Madelene kom medan du var uppe med Vera, men jag sa att allt var lugnt.

– Tack, säger Louise.

– Ska vi ta den läskiga leken nu? frågar Oliver.

– Ja! ropar flera i klassen.

Louise tänker att det inte kan bli så mycket läskigare än att hämta hem sin bästis från en fyllefest, så hon nickar.

– Det gör vi, säger hon. ●